

nes Bønner gik der som et Suk efter Trængsel og Smerte. I deres Sky for Verden, i deres Angst for Fristelsen, med deres Opfattelse af den Kristnes Liv som en uophørlig Pilgrimsgang nedbad de selve Vanheldet og Forfølgelsen over deres Hoveder.

„Bespis mig, o Herre, med Taarebrød og giv mig bredfuldt Maal af Taarer at drikke. Dig overgiver jeg mig og alt, hvad mit er, til Tugt og Beskæmmelse. Din Revselse tynde paa mig, og din Svøbe belære mig. Thi det er Naade for din Ven, at han af Kærlighed til dig skal lide og plages. Jeg takker dig, at du ikke har skaanet mine Synder, men tugtet mig med haarde Slag.“

Naar han traf paa saadanne Ord, gik der ham det samme uvilkaarlige Gys gennem Sjælen, som dengang han havde læst Moderens efterladte Brev. For en saadan brændende Tro, der fortærede selve Blodets Grunddrifter, veg hans naturlige Menneske tilbage.

„Sandelig, det er en Elendighed at leve paa Jorden,“ skrev Thomas a Kempis i sin Bog om Kristi Efterfølgelse. „At spise, drikke, vaage, sove, hvile, arbejde og at være de øvrige Naturens Fornødenheder underkastet er sandelig en stor Elendighed og Plage for det gudfrygtige Menneske. O, gid der ikke var andet at gøre end at lovprise Herren vor Gud; da vilde du være langt lykkeligere end nu, hvor enhver af dine Fornødenheder gør dig til Kødets Tjener.“

Hvad der ganske særlig foruroligede ham ved disse Undersøgelser, var noget, der iøvrigt allerede for Aar tilbage havde dæmret for ham under hin tilfældige Fordybelse i en Oversættelse af Platons „Fædon“. Det var en stadig klarere Forstaaelse af, at Kristendommen var